

Overweging bij Marcus 4, 26-34

Steeds vaker bekruipt me het gevoel dat de kerk een van de weinige plekken in de samenleving is waar je niets hoeft. Sterker nog, waar het de bedoeling is dat je een uur lang niets anders doet dan aanwezig zijn. Dan te zitten en te luisteren. Luisteren naar hoe uw hart resoneert met de prachtige liederen en teksten. Met de stilte. Open staan voor wat u daarin raakt, en hoe God u wil raken. Uw telefoon zit veilig opgeborgen in uw tas, u hoeft niet op te staan om koffie in te schenken, een boek uit de kast te halen, of wat dan ook. Alles wacht. Alles kan heus wel een uurtje wachten. Is het niet wonderlijk, hoe we daarvan kunnen genieten, hoe belangrijk het ook geworden is in een wereld die steeds sneller lijkt te draaien en die steeds meer van ons vraagt. Eist. Afdwingt. Om even stil te staan.

Maar klopt het eigenlijk wel, wat ik daarnet zei, dat we in de kerk niets hoeven? Volgens mij zag ik een paar sceptische blikken. Want wordt er niet juist hier enorm veel werk verzet, door alle vrijwilligers? Ieder op zijn of haar eigen manier: in het groot of in het klein, zichtbaar of op de achtergrond, zetten we ons in om deze fijne plek – dit huis van God en huis voor de buurt - draaiend te houden. We zetten samen de schouders eronder. Maar met een steeds kleiner aantal, steeds net iets ouder wordende schouders, valt dat niet altijd mee.

Daarom is het zo de moeite om goed te luisteren naar de teksten die vandaag werden gelezen. *"Het is met het Koninkrijk van God als met een man die zijn land bezaait; hij slaapt en staat op, en onderwijl kiemt het zaad en schiet op, maar hij weet niet hoe. Uit eigen kracht brengt de aarde vruchten voort. Zodra de vrucht het toelaat slaat hij er de sikkel in, want het is tijd voor de oogst"*, hoorden we van Marcus. Misschien denkt u: ja, en? Wat staat hier voor bijzonders? Je zaait, dan komt het zaad op, en als het rijp is kun je het oogsten. Dus? Maar als je kijkt naar hoe de meeste mensen in onze overspannen samenleving zich tot werk verhouden, dan zie je eerder zoiets als dit: We zaaien (we hebben ons van tevoren uiteraard grondig ingelezen), dan geven we water. En mest. En we harken, want kijk: een sprietje onkruid. Dan nog meer water en mest. En we spannen een net tegen de vogels, want die zouden wel eens kunnen komen. En we kijken op internet wat de beste methode is om de slakken weg te houden, want het zal wel weer zo'n jaar worden. 's Avonds, uitgeput, kijken we om de vijf minuten via een ingenieus monitorsysteem of er al iets opkomt van wat we hebben gezaaid. We

maken lijstjes met wat de volgende keer beter kan. En ondertussen sturen we foto's naar onze familie en vrienden met de resultaten van de dag, duimend dat we géén foto's terug krijgen waaruit blijkt dat het graan bij hen – het zál toch niet! – beter wil groeien dan bij ons. Slapen? Slapen doen we alleen als we omvallen.

Wat er dus zo bijzonder is aan de zaaier in de tekst van Marcus, is dat er een evenwicht is. De man werkt, ja natuurlijk, maar God werkt ook. God zorgt dat het zaad kiemt en opschiet, dat het graan vrucht draagt. De man vertrouwt erop dat dat zal gebeuren, en hij gaat rustig slapen. Wat ik bedoel te zeggen is dat we soms zozeer geneigd zijn om alles zélf te willen regelen, organiseren, plannen en controleren dat we vergeten dat God óók werkt. Vanuit de beste bedoelingen geven we Hem nauwelijks de ruimte om ons te hulp te komen, want we hebben het zelf al gedaan. Hoe verleidelijk en hoe normaal die houding ook geworden is, het doet ons geen goed. Het leidt ertoe dat we over onze grenzen gaan en overspannen raken, maar ook: we verliezen God uit het oog. God die ons tegemoet wil komen, ons juk licht wil maken, al is het resultaat misschien niet altijd wat we zélf op de planning hadden staan. Laatst hoorde ik iemand zeggen: God rustte op de 7e dag. Niet omdat Hij moe was, maar omdat dát het doel van werken hoort te zijn: uitrusten, en genieten.

Dus: hoezeer ik u ook wil bedanken voor de ongelooflijke berg werk die we hier met z'n allen verzetten, toch wil ik u vooral ook daartoe uitnodigen: om wat vaker een stapje terug te doen en erop te vertrouwen dat God óók meewerkt. Terwijl ik het uitspreek besef ik hoe moeilijk dat is, ook voor mij: de controle loslaten. En toch is dat waartoe we worden uitgenodigd: om erop te vertrouwen dat het goed komt, al weten we nu nog niet wat 'goed' inhoudt. Zodat we tijd en ruimte overhouden om te rusten. En te genieten.